

[Erik Eriksen.]

erhvervslivets folk, som hævder, at vi på dette område tilsyneladende er bagefter andre lande. Fra venstres side vil vi, hvis regeringen ikke selv kan tænke sig at tage et initiativ, forbeholde os, når folketinget igen mødes, eventuelt gennem en kommissionsundersøgelse at få fastslået, om udenrigstjenesten er tilstrækkelig effektiv, og om de store bevillinger, den lægger beslag på, kan anvendes på en mere hensigtsmæssig måde — det vil i denne forbindelse sige en sådan måde, at dansk erhvervsliv, om muligt, kan få større hjælp fra udenrigstjenesten. Jeg håber, der vil være almindelig tilslutning til en sådan undersøgelse.

Må jeg så igen henvende mig mere direkte til den højtærede statsminister. I sin 1. maj-tale, som jeg før sagde indeholdt flere interessante punkter — nogle var fornuftige, andre åbenbart urimelige — sagde statsministeren om arbejdet i den forløbne del af folketingsåret:

„Adskillige love har kunnet gennemføres i bred enighed, men overfor de økonomiske foranstaltninger delte vandene sig, og vi måtte støtte os til et samarbejde først og fremmest med det radikale venstre. Vi har grund til at anerkende dette partis ansvarsbevidste holdning. Om der herfra kan trækkes videre perspektiver for den kommende udvikling, ved jeg ikke — det får tiden vise.“

Den højtærede statsministers udtalelse om den radikale ansvarsbevidsthed må jeg opfatte som en bebrejdelse mod venstre og det konservative folkeparti for ikke at have stemt for september- og martsforligene som helhed.

Venstre har ved behandlingen af de enkelte led i forligene redegjort for, hvorfor vi ikke kunne godkende regeringens planer. Vi ønskede først og fremmest at gå besparelsesvejen for at genoprette valutastillingen og økonomien; men denne vej kunne vi ikke komme. Iøvrigt havde vi ud fra synspunkter, som jeg senere skal vende tilbage til, ikke tillid til, at den nuværende regering, selvom den fik de penge, den foreslog, havde evne til at overvinde de delvis selvskabte vanskeligheder. Den samme opfattelse tør jeg roligt sige gør sig gældende ikke blot i venstrekredse, men såmænd nok også i socialdemokratiske

kredse, og det er vel egentlig ikke så underligt, når man — det må jeg have lov til at nævne — ser på den økonomiske udvikling her i landet i tiden efter regeringens tiltræden og til dato.

På skæringsdagen for regeringsskiftet i september 1953 var der et valutaoverskud på 390 mill. kr. Den 31. marts i år var det forvandlet til et underskud på 306 mill. kr. på trods af de forskellige administrative og lovgivningsmæssige indgreb, der siden er foretaget. Er det ansvarsløst at sige nej til at fortsætte en politik, der fører til sådanne resultater? Skal vi endelig tale om ansvarsbevidsthed, vil jeg gerne spørge statsministeren, og det er vel rimeligt at gøre det i hans egenskab af udenrigsminister: Hvorledes tror den højtærede minister at regeringen ville have siddet i det, hvis venstre og det konservative folkeparti som det radikale venstre havde nægtet at medvirke ved ratifikationen af Parisaftalerne, ved sikringen af de nødvendige militære bevillinger, ved forlængelsen af loven om værne-skat?

Efter at regeringen havde sluttet forlig med de radikale om nedskæring af beredskabsstyrkerne, om en udsættelse af genindkaldelserne o. s. v., er det min opfattelse, at venstre og det konservative folkeparti både politisk og moralsk med fuld berettigelse kunne have overladt til regeringen at søge støtte andetsteds til gennemførelse af den lovgivning, jeg her har omtalt. Vi gjorde det ikke, fordi følgerne heraf antagelig ville være blevet, at Danmark havde måttet bryde indgåede mellemfolkelige aftaler. Men jeg spørger altså den højtærede minister, om ikke der ved nærmere eftertanke skulle være et og andet at tilføje, når han taler om ansvarsbevidsthed. Jeg spørger blot.

I den udtalelse af den højtærede statsminister, som jeg lige har citeret, tales der om videre perspektiver for samarbejdet mellem regeringen og det radikale venstre. Jeg ved ikke, om det er denne udtalelse, der er anledningen; men jeg har, ligesom andre, hørt rygter om, at det er statsministerens hensigt i sommerens løb at søge medlemmer af den radikale folketingsgruppe optaget i regeringen. Det er imod sædvane, at jeg viderebringer et rygte, og jeg ved også, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard